

Strona pozwana: AirHelp Germany GmbH

Postanowieniem Prezesa Trybunału z dnia 17 czerwca 2021 r. sprawa została wykreślona z rejestru Trybunału.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln (Niemcy)
w dniu 5 marca 2021 r. – Deutsche Lufthansa AG / Airhelp Germany GmbH**

(Sprawa C-142/21)

(2021/C 382/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Deutsche Lufthansa AG

Strona pozwana: AirHelp Germany GmbH

Postanowieniem Prezesa Trybunału z dnia 18 czerwca 2021 r. sprawa została wykreślona z rejestru Trybunału.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln (Niemcy)
w dniu 22 marca 2021 r. – Deutsche Lufthansa AG / GE**

(Sprawa C-173/21)

(2021/C 382/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Deutsche Lufthansa AG

Strona pozwana: GE

Postanowieniem Prezesa Trybunału z dnia 14 czerwca 2021 r. sprawa została wykreślona z rejestru Trybunału.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia
nº 4 de Castellón de la Plana (Hiszpania) w dniu 12 maja 2021 r. – Casilda / Banco Cetelem SA**

(Sprawa C-302/21)

(2021/C 382/11)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia nº 4 de Castellón de la Plana

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Casilda

Strona pozwana: Banco Cetelem SA

Pytania prejudycjalne

Pierwsze pytanie prejudycjalne:

- a) Zgodnie z zasadą pierwszeństwa prawa Unii w zakresie jej kompetencji, w szczególności w ramach uregulowania dotyczącego kredytu konsumenckiego i umów zawieranych z konsumentami, sąd odsyłający zwraca się z pytaniem, czy zgodność z prawem Unii orzecznictwa hiszpańskiego Tribunal Supremo, jako sądu najwyższego, w przedmiocie wykładni i stosowania Ley de 23 de julio de 1908, sobre nulidad de los contratos de préstamos usurarios [ustawy z dnia 23 lipca 1908 r. o nieważności lichwiarskich umów pożyczek], jako przepisu prawa krajowego, w zakresie, w jakim orzecznictwo to dotyczy nie tylko nieważności zawartej umowy, lecz również określenia „głównego celu” umowy o kredyt konsumencki, warunków kredytu odnawialnego oraz stosunku „jakości do ceny” świadczonej usługi, powinna być badana przez sąd krajowy „z urzędu”, czy też przeciwnie, jak stwierdził hiszpański Tribunal Supremo, obowiązek dokonania oceny zgodności z prawem Unii i dyrektywami unijnymi jest uwarunkowany lub podporządkowany żądaniem pozwu wniesionego przez stronę powodową (zasada dyspozycyjności); efektem czego, jeżeli „jedynym lub głównym” roszczeniem zawartym w powództwie, wynikającym z przepisu prawa krajowego, jest stwierdzenie nieważności umowy kredytu konsumenckiego ze względu na „jej lichwiarski charakter”, należy rozumieć, że pierwszeństwo prawa Unii i wprowadzonej przez nie harmonizacji „nie wchodzi w grę”, nawet jeżeli orzecznictwo hiszpańskiego Tribunal Supremo w zakresie wykładni i zastosowania przywołanej ustawy o lichwie dotyczy definicji głównego celu oraz stosunku jakości do ceny kredytu konsumenckiego będącego przedmiotem sprawy, którą ma rozstrzygnąć sąd krajowy.
- b) Zgodnie z zasadą pierwszeństwa prawa Unii w zakresie harmonizacji jej kompetencji, w szczególności w ramach uregulowania dotyczącego kredytu konsumenckiego i umów zawieranych z konsumentami, mając na uwadze, że w orzecznictwie hiszpańskiego Tribunal Supremo wielokrotnie wskazano, iż regulacja przewidująca „wyłączenie”, o którym mowa w art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13/WE (!), jako przepis harmonizujący, została w pełni transponowana do hiszpańskiego porządku prawnego, nie jest właściwe, aby sąd krajowy dokonywał sądowej kontroli cen, zważywszy, że w hiszpańskim porządku prawnym nie istnieje żaden przepis, który by w sposób ogólny zezwalał lub dawał podstawę do dokonywania wspomnianej sądowej kontroli cen, i sama ustawa z 1908 r. o zwalczaniu lichwy [nie daje takiej podstawy], zważywszy ponadto, że nie dokonano oceny ewentualnego braku przejrzystości warunku umownego określającego cenę kredytu konsumenckiego, sąd odsyłający zwraca się z pytaniem, czy sprzeczne z art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13/EWG jest działanie sądu krajowego, w wyniku zastosowania przepisu prawa krajowego, to jest przywołanej ustawy z 1908 r. o zwalczaniu lichwy, poza jego naturalnym zakresem zastosowania w ramach stwierdzenia nieważności zawartej umowy, dokonał, w ramach uprawnienia „ex novum”, „kontroli sądowej” głównego przedmiotu umowy w celu ogólnego określenia bądź ceny kredytu konsumenckiego rozumianej jako odsetki od kredytu (NSP – nominalna stopa oprocentowania), bądź jako koszt kredytu konsumenckiego rozumiany jako rzeczywista roczna stopa oprocentowania (RRSO).
- c) wreszcie, zgodnie z powyższym i uwzględniając określone w TFUE ramy regulacyjne oraz harmonizacyjne, w szczególności w zakresie dotyczącym funkcjonowania rynku wewnętrznego, zwraca się z pytaniem, czy kontrola dokonywana przez sąd krajowy w celu ogólnego określenia ceny lub kosztu kredytu konsumenckiego bez uprzedniego ustanowienia wyraźnie na to zezwalających przepisów prawa krajowego „jest zgodna” z art. 120 TFUE w kontekście otwartej gospodarki rynkowej i zasady swobody zawierania umów przez strony.

Drugie pytanie prejudycjalne:

Zgodnie z zasadą pierwszeństwa prawa Unii Europejskiej w zakresie harmonizacji jej kompetencji, w szczególności w ramach dyrektyw regulujących kwestie kredytu konsumenckiego i umów zawieranych z konsumentami, mając na uwadze, że zasada pewności prawa jest koniecznym warunkiem właściwego i skutecznego funkcjonowania wewnętrznego rynku kredytu konsumenckiego, zwraca się z pytaniem, czy sprzeczne ze wspomnianą zasadą pewności prawa jest mające na celu prawidłowe funkcjonowanie wewnętrznego rynku kredytu konsumenckiego ograniczenie RRSO, która ogólnie rzecz biorąc narzucana jest konsumentowi w umowie o kredyt konsumencki, w celu zwalczania lichwy, zgodnie z orzecznictwem hiszpańskiego Tribunal Supremo, na podstawie parametrów, które nie są obiektywne i precyzyjne, lecz jedynie przybliżone w taki sposób, iż to od uznania każdego sądu krajowego zależy ich skonkretyzowanie w celu rozstrzygnięcia zawisłego sporu.

(!) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).